

סיפורי קודש ועובדות מרובות"ק מבעלזא בענייני "בר מצוה"

מאת: [שם המחבר]

מִרְנָן לֹא הָיָה מְנִיחַ אֶזְרַח תְּפִלִּין לְבַחֲרֵי בֵּר מִצְוָה, ע"כ הִתְפַּלֵּל תְּפִלַּת שְׁחִירָת בְּבֵית הַמִּדְרָשׁ, וְאַחֵר הִתְפַּלֵּה הִתְקִימָה סְעוּדַת הַבֵּר מִצְוָה אֲצֵל חֲבוּרַת הַיּוֹשְׁבִים, וְהָכִין לַעֲצֻמוֹ פֶּשֶׁעִטִּיל מִה"כְּתָב סוֹפֵר" וְחָשַׁב שְׁבוּדָאֵי אֵין סִפֵּר זֶה נִמְצָא בְּבַעֲלֹזָא, כִּי רַק עֵתָה יֵצֵא לְאוֹר עוֹלָם, בְּרַם כֹּאשֶׁר גָּמַר לִמּוֹר הַפֶּשֶׁעִטִּיל בִּירְכּוֹ אוֹתוֹ הַיּוֹשְׁבִים בְּבִרְכַּת מִזֵּל טוֹב, וְאַחַד הַיּוֹשְׁבִים לֶחֶשׁ לוֹ בְּאוֹזְנוֹ: יֵלֵד אִיפֹה רֵאִיתָ אֶת הַפֶּשֶׁעִטִּיל מִ"כְּתָב סוֹפֵר", וְנִתְפַּעַל מְאֹד מִגּוּדֵל הַיִּדְיעָה שֶׁיֵּשׁ לַהַיּוֹשְׁבִים.

אַחֵר הִצְהַרְיִים שֶׁלַח מִרְנָן אֶת הַמִּשְׁמָשׁ הַרַה"ח ר' יַעֲקֹב יוֹסֵף הִ"ד, שִׁיקְרָא אֶת בַּחֲוֹר הַבֵּר מִצְוָה, מִרְנָן הוֹרָה לְהַבִּיא מְזֻזוֹת וִי"ש, מִרְנָן נָתַן לוֹ חֲתִיכַת מְזֻזוֹת וּבִירְכּוֹ בְּבִרְכַּת לַחֲיִים, וְאָמַר לוֹ שִׁיגִיד הַפֶּשֶׁעִטִּיל, וְאָמַר רוֹב הַפֶּשֶׁעִטִּיל, כֹּאשֶׁר הִגִּיעַ לִפְנֵי הַסּוֹף, הַפִּסְקוֹ מִרְנָן וְאָמַר לוֹ: מִנְהַג יִשְׂרָאֵל תּוֹרָה הִיא, וְהַמְנַהֵג הוּא, שֶׁלְּבַחֲוֹר בֵּר מִצְוָה, וְלַחֲתֵן בַּחֲוֹר, אֵין נוֹתֵנִים לְגִמּוֹר הַפֶּשֶׁעִטִּיל.

וְהוֹסִיף, בְּמִשְׁךְ כָּל הַשָּׁנָה קִרְאוּ אוֹתוֹ בְּבַעֲלֹזָא, דַּעַר בֵּר מִצְוָה אֵינְגַּעַל.

הַמְנַהֵג לְהַפְסִיק אֶת הַנַּעַר בְּנִיגוֹן, כֹּאשֶׁר מִגִּיעַ לְסוֹף הַדְּרָשָׁה.

כֹּאשֶׁר הִגִּיעַ הַדּוּמ"ץ הַגָּאוֹן ר' אֵלִי וִינֵד שְׁלִיט"א לַעֲלוֹל הַמִּצְוֹת עֵרֶךְ אֲבִיו הַגְּבַאי הַגַּה"ח ר' הֵלֶל ז"ל אֶת סְעוּדַת הַ"בֵּר מִצְוָה" בְּיוֹם י' תַּמּוּז. בְּלִילָה אוֹר לִי"א תַּמּוּז עִשָּׂה מִרְנָן זי"ע קִידוּשׁ לְבִנָּה, אַחֵר קִידוּשׁ לְבִנָּה הִבִּיא ר' הֵלֶל מִשִּׁירֵי הַסְּעוּדָה: חֵלָה, וְדָגִים.

כִּידוּעַ עַד הַשָּׁנִים הָאַחֲרוֹנוֹת שָׂאוּ נַפְסָם הַמְנַהֵג הָיוּ צָרִיכִים לְהַבִּיא מֵאֵכֶל נוֹסֵף בְּלִילָה שֶׁקִּידְשׁוּ אֶת הַלְּבָנָה. בַּפֶּעַם הַהוּא בַּעַת הַסְּעוּדָה בִּיקֵּשׁ מִרְנָן מִהַמִּשְׁמָשׁ שִׁיבִיא הַחֵלָה וְהַדָּגִים שֶׁהִבִּיא ר' הֵלֶל מִסְּעוּדַת הַבֵּר מִצְוָה, מִרְנָן זי"ע שָׁאַל: הֲאֵם אָמַר בַּחֲוֹר הַבֵּר מִצְוָה אֶת הַפֶּשֶׁעִטִּיל, עֲנֵה הֵן. שָׁאַל שׁוֹב: הֲאֵם הַפִּסְקוֹהוּ בְּנִיגוֹן בְּאַמְצַע, אוֹ שֶׁנִּתְּנוּ לוֹ לְגִמּוֹר מִהַחֵל וְעַד כֵּלָה. עֲנֵה: הַפִּסְקוֹהוּ בְּאַמְצַע הָאֲמִירָה בְּנִיגוֹן. נַעֲנֵה מִרְנָן וְאָמַר: אִם כֵּן קִיֵּמוֹ אֶרְעַכְטַע מִנְהַג יִשְׂרָאֵל, כִּמּוֹ הַמְנַהֵג כֹּאשֶׁר מִמְּנִים רַב הָעִיר שֶׁבְּסוֹף דְּרָשְׁתּוֹ מִפְּסִיקִים אוֹתוֹ בְּשִׁירָה זִמְרָה"י.

(הַגָּאוֹן ר' אֵלִי וִינֵד שְׁלִיט"א - דּוּמ"ץ).

יֵא. רָאוּ לְצִיָּן כֹּאן: כֹּאשֶׁר הִתְמַנֵּה הַגָּאוֹן ר' הָעֵינִךְ פֶּאדוּוֹא ז"ל לְרַב הָעִיר לִונְדוֹן, הוֹרָה מִרְנָן מִהַר"א זי"ע, שֶׁבִּשְׁעָה שִׁדְרוֹשׁ אֶת דְּרָשְׁתּוֹ הָרִאשׁוֹנָה, אֵזִי יִפְסִיקוּהוּ בְּסוֹף דְּרָשְׁתּוֹ בְּנִיגוֹן, וְכך עָשׂוּ.

🕒 **לפני שהרה"ח ר' בערל רוקח ז"ל נכנס לעול תורה ומוצות, שאל אביו הרה"ח ר' משה ז"ל מאת מרן מהר"א זי"ע, האם הוא מנהג הגון ונכון שמפסיקים את בחור הבר מצוה באמצע אמירת הפשעטיל, אמר לו מרן: "סי איז א רעכטע מנהג ישראל, אזוי ווי ביי א חתן" הוא מנהג ישראל אמת, כמו שנהגים אצל חתן.**

🕒 **שמעתי מהגה"ח ר' יאשע בעלזער - שטייכעל ז"ל, שמרן מהר"א זי"ע אמר הטעם שלא נותנים לבחור לסיים את דרשתו, "צי ווייזען אז א איד טאר נישט אויספירעהן".**

אה"ח 1234567

🕒 **עוד שמעתי מפיו ז"ל, וכמו כן מאת החסידים הרה"ג ר' חיים שמואל בויס ז"ל, ור' שמואל פורגס ז"ל, שזכרו עוד את שמחת הבר מצוה האחרונה שהתקיימה בבעלזא לפני המלחמה, היה זה שמחת הבר מצוה של הנכד שלמה פרנקל הי"ד, בן חתנו הרה"ק ר' שמואל הי"ד, שהתקיימה בערב שבת קודש פרשת כי תבוא - ערב שבת סליחות תרצ"ח, ומרן מהר"א זי"ע נכנס אל סעודת הבר מצוה מאוחר מאוד, עד כדי כך שבאמצע הסעודה הכניסו את הנרות של שבת קודש שהדליקה הרבנית הצדקנית הי"ד.**

לקראת סוף הסעודה קם הבחור על רגליו לומר הפשעטיל, ואמר כמעט עד גמירא, ואז הראה מרן זי"ע שיפסיקוהו, ואמר הטעם שאין נותנים לגמור אמירת הפלפול, היות ועיקר תאוות הניצחון הוא כאשר אוחז בסוף הפלפול שאז מראה לכולם את כוחו בפלפול, ודייקא אז מפסיקים אותו מהאמירה, שיתגבר על תאוות הניצחון.

🕒 **כאשר שהה מרן מהרי"ד זי"ע בהולשיץ, נכנס נכדו בן חתנו הרה"ק ר' פנחס מאוסטילא הי"ד - זצוק"ל לעול המצוות, היות והיה נכדו של הרה"ק ר' פינחס מקוריץ זי"ע, הזמין לסעודת הבר מצוה את ש"ב הגאון ר' מאיר שפירא זצ"ל הרב מלובלין שהיה גם כן נכדו של הרה"ק ר' פנחס מקוריץ, בעת הסעודה, אמר חתן הבר מצוה את הדרשה בטוב טעם ודעת אשר הפליא את השומעים, כנהוג הפסיקוהו בשירה וזמרה בסוף הדרשה.**

לאחר מכן שאל מרן את הגאון ר' מאיר: נו מה דעתכם על הבחור ודרשתו, נענה ואמר: הוא דרש ווי א קוריזער אייניקל, אמר לו מרן: מה כוונתכם, שאמר הדרשה

יב. איתא בספר "אמרי פנחס": הרה"ק ר' פנחס מקאריץ זי"ע, עשה פעם סעודת בר מצוה לבנו בערב שבת, ואמר למשתתפים: אכלו, לא זייק לכם לסעודת שבת, כי מין במינו אינו חוצץ - היינו ששתי הסעודות הם סעודות מצוה.